

Framför henne låg en enorm, tjock bok med pärm av brunt läder. *Familjebibel*. Hon var tvungen att ta i med båda händerna för att orka flytta den närmare sig. Kanterna på bladen glänste av guld och på första sidan stod gammelfarfars signatur: *Arvid Ståhl, Boheden, Överkalix* och årtalet *1918*. Malva bläddrade och kom till en sida med rubriken *Släktrönika*. Det var tydligen ett släktträd. Det började med Anna Elvira Larsson och Arvid Erik Ståhl och sedan stod deras barn uppräknade med födelseår.

– Morfar och hans syskon, sa Malva.

Hon räknade namnen och utbrast:

– Shit, de hade tretton barn!

– Där är morfar, sa Edvin och pekade på namnet Knut Evald.

Han var född 1939 och var gammal redan när mamma föddes. Edvin kunde knappt minnas honom längre. Han hade rökt cigaretter och haft buskiga ögonbryn.

– Alla hade namn som börjar på E, sa Malva. Kolla! En hette Edvin. Du har ett släktnamn.

Sedan såg hon förbryllad ut och sa:

– En till. Det kan väl inte stämma ...

Men Edvin såg direkt vad förklaringen var. Den första
50

Edvin levde bara i två månader. Där stod både födelse- och dödsdag. Nästa barn som föddes fick tydligen ärva namnet. Men han hade inte mer tur, för han blev visst inte ens ett år innan han också dog.

Edvin hade ingen lust att läsa mer. Det verkade inte vara något tursamt med det där släktnamnet. Malva kunde behålla sina gamla böcker för sig själv.

Men då satte Malva ner fingret på papperet och drog efter andan. Edvins blick landade där hon pekade, på barn nummer tretton, den allra sist födda. Som också fått namnet Edvin.

Det var som en hälsning från dödsriket, direkt till honom.

Datumen berättade att också den tredje sonen Edvin dött, i en ålder av tre år.

– Shit, alla dog, sa Malva.

– Du borde inte ha visat mig det här, sa Edvin och ställde sig.

– Men jag visste inte! Jag hade inte hunnit läsa.

Malva stuvade in Bibeln, koralboken och pappersbunten i kommoden.

– Förresten var det vanligt att barn dog förr i tiden, så det är inget att bry sig om, sa hon.

– Tycker du, ja ...

Edvin gick i väg nerför trappan och Malva följde efter honom.

51

– Det var ju för hundra år sen, sa hon.

– Men i det här huset! Precis här!

– Det är jättelänge sen, glöm det, sa Malva. Det är bara ett namn.

– Lätt för dig att säga!